

New York Times bestseller – A HERCEG folytatása

POKOLI SZERKEZETEK

• Harmadik könyv •

finer
selection

A hercegnő

CASSANDRA CLARE

CASSANDRA CLARE

A HERCEGNŐ

POKOLI SZERKEZETEK

Harmadik könyv

C a s s a n d r a C l a r e

A HERCEGNŐ

POKOLI SZERKEZETEK

Harmadik könyv

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

Írta: Cassandra Clare

A mű eredeti címe: Clockwork Princess – The Infernal Devices, Book 3.

Fordította: Kamper Gergely

A szöveget gondozta: Szabó Katalin

A művet eredetileg kiadta:

Margaret K. McElderry Books, an imprint of Simon & Schuster Children's
Publishing Division

Copyright © 2013 by Cassandra Claire, LLC

Published by arrangement with Margaret K. McElderry Books,
an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division.

A magyar kiadás a Margaret K. McElderry Books, a Simon & Schuster
Children's Publishing részlegének engedélyével készült.

ISSN 2060-4769

ISBN 978 963 373 386 8

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2013-ban

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor

Korrektorok: Széll Katalin, Korom Pál

Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen

Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve
rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül
sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan
vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást –
nem sokszorosítható.

Λ ΛΕΩΤΙΣ ΟΣΑΛΑΔΝΑΚ:
ΜΕΛΑΝΤΕ-ΝΑΚ, ΙΟΝΑΘΑΝΝΕΚ
ΕΣ ΗΕΛΕΝΝΕΚ

*Igaz az ének, míg érett
Dallamot játszik a hárfa:
Az ember saját halála
Lépcső, mely magasba léptet.*

Lord Alfred Tennyson:
In memoriam A. H. H.

Prológus

York, 1847

– FÉLEK – SZÓLT AZ ÁGYON ÜLŐ KISLÁNY. – Itt maradsz velem, papa?

Aloysius Starkweather türelmetlenül felhorkant, de közelebb húzott egy széket az ágyhoz, és letelepedett. A türelmetlen horkantás csak részben volt őszinte. A férfi örült, hogy az unokája bízik benne, és hogy gyakran egyedül csak ő tudja megnyugtatni. Az amúgy érzékeny lelkületű kislányt valamiért sosem zavarta az ő mogorva természete.

– Nincs mitől félned, Adele – mondta a férfi. – Meglátod.

A kislány nagy szemekkel nézett rá. Az első rúnaceremóniájára általában a yorki Intézet valamelyik nagyobb helyiségében került sor, ezúttal azonban mindenki egyetértett abban, hogy Adele fizikai és lelki gyengesége miatt jobb lesz, ha saját szobájának biztonságát választják. A lány most az ágy szélén ült egyenes háttal. Piros ünnep-lőruhát viselt, a haját is piros szalaggal kötötte hátra. A szemehatalmasnak tűnt keskeny arcában, a karjai soványak voltak. Az egész jelenség olyan törekenynek hatott, mint egy porceláncsésze.

– A Néma Testvérek... Mit fognak tenni velem? – kérdezte.

– Add ide a karodat – kérte a férfi, és Adele engedelmeskedett. Aloysius megfordította a lány karját. Tisztán látszott a bőr alatt futó kék erek hálózata. – Az irónjaikkal... Tudod, mi az az irón,

ugye? Szóval az irónjaikkal egy jelet fognak rajzolni rád. Általában a Voyance-rúnával kezdik, amit te is ismersz a tanulmányaidból, de a te esetedben az erőrúna lesz az első.

– Azért, mert elég gyenge vagyok.

– Hogy megerősítsék a testedet.

– Mint a húsleves. – Adele elfintorodott.

A férfi felnevetett. – Remélhetőleg nem lesz olyan kellemetlen. Egy kis szúrás érzel majd. Bátornak kell lenned, és nem szabad felkiáltanod, mert az árnyvadászok nem mutatják ki, ha fáj valami. A szúrás eltűnik, és sokkal erősebbnek fogod érezni magad. Ezzel véget is ér a ceremónia, és lemegyünk ünnepelni. Lesz sütemény is.

Adele összecsapta a sarkát. – És zsúr!

– Igen, zsúr. Meg ajándékok. – A férfi megütögette a zsebét. Egy finom, kék papírba csomagolt kis dobozka rejtőzött ott, benne egy még kisebb családi gyűrűvel. – Az egyik itt is van nálam. Megkapod, amint véget ér a szertartás.

– Még soha nem rendeztek nekem zsúrt.

– Most azért rendezünk mégis, mert árnyvadász lesz belőled – mondta Aloysius. – Tudod, az miért olyan fontos, ugye? Az első rúnáid azt jelentik, hogy te is nephilim vagy, mint én, mint az édesanyád és az édesapád. Azt jelentik, hogy te is a Klávéhoz tartozol. Harcos családunk tagja vagy. Több és jobb, mint mások.

– Jobb, mint mások – ismételte lassan a lány, ahogy kinyílt a szoba ajtaja, és két Néma Testvér lépett be rajta. Aloysius a félelem szikráját pillantotta meg a lány szemében. Adele visszahúzta a karját. A férfi a homlokát ráncolta: nem örült neki, hogy az unokája ennyire retteg, bár maga sem tagadhatta, hogy a testvérek hátborzongató látványt nyújtottak hallgatagságukkal és különös, sikló mozgásukkal. Amikor megálltak az ágy mellett, ismét kinyílt az ajtó, és Adele

szülei léptek be rajta. Apja, Aloysius fia skarlát köntöst viselt, anyja pedig egy deréktől lefelé szélesedő piros ruhát meg egy arany nyakláncot, amihez enkeli rúnát ábrázoló medál tartozott. Mindketten a lányukra mosolyogtak, ő pedig bizonytalanul visszamosolygott rájuk, miközben a Néma Testvérek körülvették.

Adele Lucinda Starkweather. Az egyik férfi, Kimón testvér hangja volt. *Elérted a megfelelő kort. Ideje, hogy megkapd az Angyal első jelét. Tudatában vagy, mekkora megtiszteltetés ér, és megteszel minden tőled telhetőt, hogy méltónak bizonyulj rá?*

Adele engedelmesen bólintott. – Igen.

Elfogadod az Angyal jeleit, amelyek örökké emlékeztetni fognak rá, hogy hálával tartozol neki, és szent kötelességed védelmezni ezt a világot?

A lány ismét bólintott. Aloysius keble duzzadt a büszkeségtől. – Elfogadom őket – felelte Adele.

Akkor kezdjük. Egy irón villant a Néma Testvér hosszú fehér kezében. A férfi megfogta Adele remegő karját, a bőréhez illesztette az eszköz végét, és rajzolni kezdett.

Fekete vonalak kanyarogtak elő az irón hegyéből, és Adele elbűvölve nézte, ahogyan az erő szimbóluma megjelenik alkarja sápadt bőrén. A vonalak keresztezték egymást és az erek rajzolatát, lassan körbefonták a karját. A lány teste megfeszült, apró fogai a felső ajkába haraptak. Aloysiusra pillantott, és a férfi szinte hátrahőkölt attól, amit a tekintetében látott.

Fájdalom. Gyakran előfordult, hogy egy új jel több-kevesebb fájdalommal járt, Adele azonban nyilvánvalóan rettenetes gyötrelmeket élt át.

Aloysius felpattant, csikorogva taszítva hátra a széket a padlón. – Állj! – kiáltotta, de elkésett. A rúna elkészült. A Néma Testvér hátralépett, az irónról vér csöpögött. Adele halkán nyüszített,

igyekezzén nagyapja intése szerint nem kiáltani – de amikor véres bőre foszlányokban vált le a karjáról, és úgy égett a rúna alatt, mint a tűz, képtelen volt tovább visszafogni magát. Hátravetette a fejét, és csak sikított és sikított...

London, 1873

– WILL? – CHARLOTTE FAIRCHILD ÓVATOSAN BENYITOTT az Intézet edzőtermébe. – Itt vagy, Will?

Elfojtott horkantás érkezett válaszul. Az ajtó szélesre tárult, és láthatóvá vált a széles, magas mennyezetű helyiség. Annak idején Charlotte maga is itt gyakorolt nap mint nap; ismerte a padlódeszkák minden görbületét, az északi falra festett régi céltáblát meg a szögletes ablakokat, amik az évek során megfolytak, és alul vastagabbá váltak, mint felül. Will Herondale késsel a kezében a szoba közepén állt.

Ahogy Charlotte felé fordult, a nő fejébe megint szöveget ütött, milyen különös gyermek is valójában – bár így tizenkét évesen gyermeknek már aligha lehetett nevezni. Csinos fiú volt vállig érő, a végén enyhén hullámos hajjal, ami épp izzadságtól lucskosan tapadt a homlokára. Amikor megérkezett az Intézetbe, a bőre barna volt a vidéki levegőtől és a naptól, fél év városi élet után azonban teljesen elvesztette a színét, és ettől csak még látványosabbak lettek a piros foltok az arcán. Szokatlanul fénylő kék szeme volt. Egy nap jóképű férfivá érik, ha megszabadul az arcát eltorzító folyamatos mogorvaságtól.

– Mi az, Charlotte? – kérdezte mogorván.

Még mindig enyhe walesi akcentussal beszélt. Ha nem lett volna olyan keserű a hangja, egészen elbűvölően gördültek volna a magánhangzói. Inge ujjával megtörölte a homlokát, és elindult az ajtó felé,

de megtorpant. – Órák óta kereslek – mondta a nő kissé nyersen, bár az ilyesmi mindig lepergett Willről. Amikor a fiúnak rosszkedve volt, gyakorlatilag minden lepergett róla, márpedig szinte állandóan rosszkedve volt. – Elfelejtetted, mit mondtam? Ma új lakót fogadunk az Intézetben.

– Ó, nem felejtettem én azt el. – Will elhajította a kést, majd még mogorvábban húzta össze a szemöldökét, ahogy a dobófegyver közvetlenül a céltábla köre mellett állt bele a falba. – Csak nem érdekel.

A Charlotte mögött álló fiú elfojtott horkantást hallatott. Charlotte talán nevetésnek vélte volna, ha nem tartja kizártnak, hogy a fiúnak mosolyogni támadt kedve. Figyelmeztették, hogy az Intézet Sanghajból érkező új lakója betegeskedik, mégis meglepődött, amikor a jövevény kilépett a kocsiból. Sápadt volt, inogott, mint nád a szélben, göndör fekete hajába ezüstcsíkok vegyültek, mintha a nyolcvanas éveiben járna, nem pedig egy tizenkét éves fiú lenne. A maga különös módján gyönyörű fekete szeme egészen szomorúnak hatott finom arcában.

– Will, viselkedj! – szólt Charlotte, és beterelte a fiút a terembe. – Ne is törődj Willel, csak levert. Will Herondale, bemutatom James Carstairs a sanghaji Intézetből.

– Jem – szúrta közbe a jövevény. – Mindenki Jemnek hív. – Beljebb lépett a helyiségbe, és barátságos kíváncsisággal mérte végig Willt. Charlotte meglepetésére a hangjában nyoma sem volt akcentusnak, de persze tudta, hogy a fiú apja brit. Vagyis brit volt. – Te is szólíthatasz így.

– Hát ha mindenki Jemnek hív, ezt aligha tekinthetem szíveségnek, igaz? – Will hangjából áradt a maró gúny; fiatal kora ellenére elképesztő érzéke volt a kellemetlen megjegyzésekhez. – Azt hiszem, magad is úgy fogod találni, James Carstairs, hogy mind a

ketten akkor járunk a legjobban, ha magadnak maradsz, és engem békén hagysz.

Charlotte titkon felsóhajtott. Annyira remélte, hogy ez a Willel éppen egykorú új lakó majd leszereli a fiú dühödt gorombaságát, de most már nyilvánvalónak tűnt, hogy Will komolyan beszélt, amikor azt mondta, nem érdeklí egyetlen Intézetbe érkező árnyvadász sem. Nem akart barátokat, és nem is volt szüksége rájuk. A nő Jemre pillantott; arra számított, hogy a fiú sértetten, vagy legalábbis meglepetten pislog majd, de ő csak halványan elmosolyodott, mintha Will egy kiscica volna, aki megpróbált beléharapni.

– Nem edzettem, amióta eljöttem Sanghajból – szólt Jem. – Jól jönne egy partner, akivel gyakorolhatok.

– Az nekem is – felelte Will. – De olyasvalakire van szükségem, aki tudja tartani a tempómat. Nem valami beteges alakra, aki úgy néz ki, mintha a sír felé botorkálna éppen. Bár céltáblának megfelelsz.

Charlotte, aki olyan dolgokat is tudott James Carstairsról, amiket nem árult el Willnek, érezte, hogy elfogja a jeges borzongás. *Mintha a sír felé botorkálna, édes istenem.* Mit is mondott az apja? Jemnek egy különleges szerre van szüksége az életben maradáshoz, valamiféle orvosságra, ami meghosszabbítja az életét, de nem gyógyítja meg. *Ó, Will!*

A két fiú közé készült lépni, mintha meg tudná óvni Jemet Will könyörtelenségétől, aminek ezúttal több alapja volt, mint gondolta volna – aztán mégis megtorpant.

Jemnek a szeme sem rebbent. – Ha a sír felé botorkáláson azt érted, hogy haldoklom, akkor ez igaz – mondta. – Nagyjából két évem lehet hátra, ha mázlim van, akkor három. Legalábbis ezt mondták nekem.

Még Will sem tudta elrejtteni a döbbenetét. Vér szökött az arcába. – Én...

De Jem, mintha mi sem történt volna, odaballagott a falra festett céltáblához, és kihúzta a kést a fából. Aztán megfordult, és egyenesen Will felé indult. Törékenynek tűnt, de éppen olyan magas volt, mint Will, és amikor megállt közvetlenül előtte, találkozott a tekintetük. – Ha szeretnéd, éppenséggel céltáblának is használhatsz – mondta Jem olyan könnyedén, mintha csak az időjárásról csevegne. – Úgy fest, nincs mitől tartanom. Nem vagy valami pontos. – Megpördült, célzott, és eldobta a kést. A fegyver remegve állt bele egyenesen a céltábla kellős közepébe. – Esetleg – folytatta ismét Will felé fordulva – taníthatnának. Merthogy én viszont nagyon is pontos vagyok.

Charlotte-nak elkerekedett a szeme. Fél éve figyelte, hogy a gyűlölet és a pontosan célzott maró gúny keverékével Will hogyan taszít el magától mindenkit, aki megpróbál közelebb kerülni hozzá: a tanárait, Charlotte apját, a vőlegényét, Henryt, a két Lightwood testvért. Ha nem ő maga lett volna az egyetlen, aki valaha is sírni látta a fiút, valószínűleg már régen feladta volna a reményt, hogy egyszer normális viszonyt alakít ki valakivel. Will azonban most itt állt előtte, Jem Carstairsre meredt, aki olyan törékenynek tűnt, mintha üvegből lett volna, és a mogorvasága lassan tétova bizonytalansággá változott. – Igazából nem fogsz meghalni – szólt egészen különös hangon. – Ugye?

Jem bólintott. – De igen. Azt mondták.

– Sajnálom – mondta Will.

– Ne – rázza meg a fejét Jem. Félrehúzta a kabátját, és kivett egy kést az övéből. – Ne legyél ilyen hétköznapi. Ne mondd, hogy sajnálod. Mondd azt, hogy edzel velem.

Markolattal előre Will felé nyújtotta a kést. Charlotte a lélegzetét is visszatartotta. Félt megmoccanni. Érezte, hogy valami nagyon fontos dolog fog történni a szeme láttára, de nem sejtette, mi lesz az.

Will átvette a kést, tekintetét egyetlen pillanatra sem véve le Jem arcáról. Az ujjai megérintették a másik fiú kezét. Charlotte emlékei szerint még soha nem fordult elő, hogy szántszándékkal megérintett valakit.

– Edzek veled – felelte Will.

I

Rettenetes patália

*Hétfőn esküdj, lesz egészség,
Kedden nősülj, lesz vagyon,
Szerda a legjobb nap mind közül.
Csütörtökön áldásért,
Pénteken a bánatért,
Szombaton esküdj, s senki sem örül.*
– népköltés –

– A DECEMBERI ESKÜVŐ SZERENCSET HOZ – szólta a varrónő. Hosszú évek rutinjával a háta mögött nem okozott neki gondot gombostűkkel a szájában beszélni. – Ahogy mondani szokták, „Nősülj, ha decemberben hull a hó, a szerelem akkor lesz majd csuda jó”. – Az utolsó tűt is a helyére bökte, és hátralépett. – Megvagyunk. Mi a véleményük? Worth egyik saját modelljét követi a terv.

Tessa megnézte magát a tükörben a szobája falán. A ruha mélyarany színű selyemből készült. Az árnyvadászoknál így volt szokás, mivel náluk a fehér a gyász színének számított, ezért nem házasodtak

benne még akkor sem, ha maga Viktória királynő hozta divatba ezt a szokást. A szűk pruszlikot és az ujjak végeit brüsszeli csipke díszítette.

– Meseszép! – Charlotte összecsapta a tenyerét, és előrehajolt. Barna szeme csillogott a gyönyörűségtől. – Tessa, ez a szín annyira jól áll neked!

A lány forgolódni kezdett a tükör előtt. Az arany színt csempészett az arcába. A homokóra alakú fűző éppen ott ívelt és domborodott, ahol kellett, a nyakában pedig megnyugtatóan ketyegett a mechanikus angyal. Mellette ott lógott a jádemedál is, amit Jemtől kapott. Meghosszabbította a láncot, hogy mindkettőt egyszerre viselhesse; nem szívesen vált volna meg egyikőtől sem. – Nem gondolod, hogy a csipke egy cseppet talán túl sok díszítésnek?

– Egyáltalán nem! – Charlotte hátradőlt, egyik kezét önkéntelenül a hasára tette óvón. Mindig is karcsú volt – őszintén szólva inkább girhes –, nem szorult rá, hogy fűzőt viseljen, most pedig, hogy gyereket várt, rákapott a bővebb ruhákra, amikben olyannak tűnt, mint egy törékeny kismadár. – Az esküvődről van szó, Tessa. Ennél jobb alkalmat keresve sem lehetne találni, hogy kicsit túlzásba vigyük a díszítést. Képzeld csak el!

Tessa éjszakákon át mást sem tett. Azt még nem tudta, hol fognak összeházasodni Jemmel, mivel a Tanács továbbra is mérlegelte a helyzetet, de valahányszor elképzelte az esküvőt, mindig egy templomban került rá sor, Henry vezette az oltár elé, ő pedig nem nézett se jobbra, se balra, végig csak a jegyesére szegezte a tekintetét, ahogyan az egy tisztességes menyasszonytól elvárható. Jem ilyenkor nem a harci öltözékét viselte, hanem egy hasonló, de inkább katonai díszuniformisra emlékeztető fekete ruhát, arancsíkokkal a csuklójánál és aranyrúnákkal a gallérján meg a hajtókáján.

Annyira fiatalnak tűnt. Annyira fiatalok voltak mind a ketten. Tessa tudta, hogy nem szokás tizenhét és tizennyolc évesen összeházasodni, de ők versenyt futottak az idővel.

Az idővel, ami Jem életéből hátravolt.

Tessa a nyakához emelte a kezét, és kitapintotta a mechanikus angyal ismerős vibrálását; a szárnyak megkarcolták a tenyerét. A varrónő feszülten pillantott fel. Mondén volt, nem nephilim, de mint az árnyvadászok szolgálatában mindenki, ő is rendelkezett a látás képességével. – Vegyük le a csipkét, kisasszony?

Mielőtt Tessa válaszolhatott volna, kopogtattak az ajtón, és egy ismerős hang szólalt meg odakintről. – Jem vagyok. Tessa, odabent vagy?

Charlotte kihúzta magát a székén. – Ó! Nem láthatja meg a ruhádat!

Tessa értetlenül nézett rá. – Miért nem?

– Árnyvadászszokás. Balszerencsét hoz. – Charlotte felállt. – Gyorsan! Bújj a szekrény mögé!

– A szekrény mögé? De... – Tessa felkiáltott, ahogy Charlotte megragadta a csuklóját, és úgy vezette a szekrény mögé, mint valami rendőr a vonakodó bűnözőt. Amikor a nő végül elengedte, Tessa fintorogva porolta le a ruháját, aztán mindketten kilestek a jókora bútordarab mögül. A varrónő egy pillanatig zavarba jött, aztán ajtót nyitott.

Jem ezüstös feje jelent meg a küszöbön. A fiú kissé zilálnak tűnt, még a zakó is ferdén lógott a vállán. Csodálkozva nézett körül, aztán a tekintete megállapodott a félig a szekrény mögött rejtőző Charlotte-on és Tessán. – Hála az égnek! – szólt. – Elképzelni sem tudtam, hová tűntél. Gabriel Lightwood lent van a földszinten, és rettenetes patáliát csap éppen.

– Írj nekik, Will! – mondta Cecily Herondale. – Kérlek! Csak egyetlenegy levelet.

Will hátravetette verejtéktől lucskos sötét haját, és a lányra meredt. – Vedd fel az alapállást! – A tőre hegyével mutatta, hogyan gondolja. – Az egyik lábad oda, a másik meg oda.

Cecily sóhajtva engedelmeskedett. Tudta, hogy nem jól vette fel a pozíciót; szándékosan tette, hogy bosszantsa a bátyját. Willt mindig is könnyű volt felhúzni, erre még emlékezett a fiú tizenkét éves korából. Már akkor is elég volt annyit mondani neki, hogy úgyse mer megtenni valamit, például felmászni a meredek háztetőre, és mindig ugyanaz lett az eredmény: Will szemében dühös szikra gyúlt, összeszorította a száját, és nemegyszer kéz- vagy lábtöréssel végezte.

Persze a majdnem felnőtt Will már nem az a báty volt, akire gyerekkorukból emlékezett. Ingerlékenyebb lett, és visszahúzódóbb is egyben. Anyjuk szépségét és apjuk makacsságát örökölte – Cecily tartott tőle, hogy egyben apjuk földi vétkes iránti szenvedélyét is, bár erre csak az Intézet lakóinak egymás között elszuttogott megjegyzéseiből következtetett.

– Emeld fel a pengédet! – szólt Will. Éppen olyan hűvös és hivatalos volt a hangja, mint a lány nevelőnőjének.

Cecily úgy tett, ahogy a bátyja mondta. Beletelt némi időbe, mire megszokta a harci öltözet érintését a bőrén: a bő tunikát, a nadrágot meg az övet a derekán. Most már éppen olyan könnyedén mozgott benne, mint a legkényelmesebb hálóingben. – Nem értem, miért nem vagy hajlandó megírni azt a levelet. Csak pár sorról van szó.

– Nem értem, miért nem vagy hajlandó hazamenni – mondta Will. – Ha beleegyeznél, hogy visszatérsz Yorkshire-ba, nem kéne aggódnod a szüleink miatt, és elintézhetném...

Cecily a szavába vágott. Ezerszer hallotta már ezt a litániát. – Kötsz velem egy fogadást, Will?

Örült, de közben el is csüggedt egy kicsit, amikor a fiú szeme éppen úgy csillant fel, mint az apjuké, ha fogadást javasolt neki valaki. A férfiak olyan kiszámíthatóak.

– Miféle fogadást? – Will előrelépett. Harci öltözetet viselt; Cecily látta a csuklóján kanyargó jeleket és a Mnémoszüné-rúnát a nyakán. Eltartott egy darabig, mire a rúnákban nem csak az embert eltorzító csúfságokat látta. Mostanra már megszokta őket – ahogy megszokta a ruhákat is, meg az Intézet nagy, visszhangos termeit a különös lakóival együtt.

Cecily a falon lévő régi fekete céltáblára mutatott: egy kisebb kört mázoltak oda egy nagyobb belsejében. – Ha háromszor egymás után beletrafálok a közepébe, meg kell írnod anyunak meg apunak, mi van veled. És persze azt is el kell mondanod nekik, miért jöttél el.

Will azonnal bezárkózott, mint mindig, ha a húga ezt kérte tőle. – Soha nem találod el háromszor egymás után, Cecy.

– Ez esetben nyugodtan fogadhatsz velem, William. – Szándékosan használta a fiú teljes nevét. Tudta, hogy bosszantja vele, bár amikor a legjobb barátja – vagyis a parabataia, ami teljesen más, mint itt az Intézetben megtanulta –, Jem tette ugyanezt, azt Will érezhetően kedves gesztusnak fogta fel. Talán az volt a gond, hogy a bátyja még emlékezett rá, amikor kislányként topogott a sarkában vaskos lábain, és lihegve kiáltozott utána. Olyankor mindig Willnek szólította a fiút, soha nem Williamnek, vagy a walesi nevén Gwylimnek.

A fiú összehúzta hűgáéval éppen egyforma színű kék szemét. Amikor az édesanyjuk azt mondta, hogy Will felnőttkorára igazi szívtipró lesz, Cecily kétkedve nézett rá. Akkoriban a bátyja még sovány, nyakigláb fiú volt, mindig kócos és piszkos. Mostanra viszont

megértette, miről beszélt az anyja. Valójában abban a pillanatban látta, amikor belépett az Intézet ebédlőjébe, és a fiú döbbenetben állt fel az asztaltól. Először azt hitte, ez nem is lehet Will.

Ahogy a fiú anyjukéhoz kísértetiesen hasonlító szemébe nézett, haragot látott benne. Will egyáltalán nem örült, hogy látta. A Cecily emlékeiben élő cigányosan fekete, zilált hajú, mindig falevelekkel borított gyerek helyét egy nyúlánk, rémisztő fiú vette át. Minden, amit mondani akart, szertefoszlott a nyelvén, de állta Will tekintetét. Azóta nem sok minden változott. A bátyja alig bírta elviselni a jelenlétét, úgy viselkedett, mintha Cecily csak púp lenne a hátán, és állandó, apró bosszúságot jelentene neki.

Cecily mély lélegzetet vett, felszegte az állát, és dobásra emelte az első kést. Willnek fogalma sem volt róla, és később sem tudta meg, hogy a lány hosszú órákat töltött az edzőteremben egyedül, azt gyakorolván, hogyan egyensúlyozza a fegyvert a kezében. Fokról fokra tanulta meg, hogy a jó dobásba az egész testét bele kell adnia. Mindkét karját leengedte, aztán a válla mögé emelte a jobb kezét, és teljes erőből előrelendítette. Amikor a kés hegye a célpont vonalába került, elengedte, majd hátrakapta a kezét, és élesen beszívta a levegőt.

A kés pontosan a céltábla közepében állt bele a falba.

– Egy – szólt Cecily fölényes mosollyal.

Will fagyos tekintettel nézett rá, kirántotta a kést a falból, és a lány kezébe nyomta.

Cecily újra elhajította. Mint az első alkalommal, a fegyver ezúttal is egyenesen a tábla közepébe repült, és mint egy gúnyosan megrázott ujj, remegve állt bele a falba.

– Kettő – állapította meg síri hangon Cecily.

Will összeszorított szájjal adta át újra a kést a húgának, aki mosolyogva vette el tőle. Az önbizalom, mint a friss vér áradt szét az

ereiben. Biztos volt benne, hogy meg tudja tenni. Mindig is képes volt ugyanolyan magasra mászni, ugyanolyan gyorsan futni és ugyanolyan sokáig visszatartani a lélegzetét, mint Will...

A kés átszelte a levegőt. Amikor ismét célba talált, a lány felugrott a levegőbe, és összecapta a tenyerét. A győzelem mámorában egy pillanatra teljesen megfeledkezett magáról. A haja kiszabadult a csatokból, és az arcába hullott. Cecily félresöpörte, aztán szélesen a bátyjára vigyorgott. – Most pedig meg fogod írni azt a levelet. Belementél a fogadásba.

A lány meglepetésére Will mosolyogva válaszolt. – Ó, meg fogom írni. Megírom, aztán a tűzre vetem. – Felemelt kézzel fojtotta bele Cecilybe a felháborodott szavakat. – Azt ígértem, hogy megírom. Azt nem, hogy el is fogom küldeni.

A lány dühösen fújta ki a levegőt. – Hogy merészeltél így becsapni? – Mondtam, hogy nem vagy árnyvadásznak való, különben nem lehetne ilyen simán átvágni. Nem fogom megírni azt a levelet, Cecy. A Törvény szerint sem tehetem, úgyhogy erről ennyit.

– Mintha érdekelne a Törvény! – Cecily dobbantott egyet, és máris dühösebb volt, mint valaha életében: lenézte azokat a lányokat, akik folyton dobbantanak.

Will összehúzta a szemét. – Téged meg az nem érdekel, hogy árnyvadász vagy. Hogy is van ez? Megírom azt a levelet, és oda is adom neked, ha megígéred, hogy személyesen viszed haza. És soha nem jössz vissza.

Cecily hátrahőkölt. Jó pár kellemetlen emléke volt Willről – hangoz veszekedésekről, porcelánbabákról, amiket kihajított a padlás-szoba ablakán –, de fel tudta idézni bátyja kedvesebbik oldalát is, amikor bekötözte a sebet a térdén vagy megigazította a kilazult szalagokat a hajában. Ennek a kedvességnek nyoma sem látszott a most

előtte álló Willen. Anyjuk sokat sírt a fiú eltűnése utáni első évben. Olyankor megölelte Cecilyt, és azt mondta, hogy „az árnyvadászok minden szeretetet ki fognak ölni Willből”. Hideg emberek, magyarázta a lánynak. Azt is meg akarták tiltani annak idején, hogy házasságra lépjen a férjével. Mit akarhatnak az ő kis Willjétől?

– Nem megyek! – jelentette ki Cecily rezzenéstelen tekintettel. – És ha ragaszkodsz hozzá, hát én... Hát én...

Kinyílt a padlásszoba ajtaja, és Jem sziluettje jelent meg a küszöbön. – Á! – szólt. – Látom, egymást fenyegetitek. Egész délután ezt csináltátok, vagy csak most álltatok neki?

– Ő kezdte! – Cecily Will felé bökött az állával, bár tudta, hogy semmi értelme. Jem, Will parabataia az ember barátja kishúgának kijáró udvarias távolságtartással kezelte, és a lány tudta, hogy úgymint mindig a bátyja pártját fogja. Kedvesen, de határozottan érzékeltette, hogy Will minden más felett áll a szemében. Vagyis majdnem minden más felett. Amikor megérkezett az Intézetbe, Jem lenyűgözte: ezüstszínű haja és szeme, finom vonásai földöntúli, különleges szépséget kölcsönöztek neki. Olyan volt, mint valami herceg az egyik mesekönyv lapjairól, és Cecily talán még azt is fontolóra vette volna, hogy közeledni próbáljon hozzá, ha nem olyan nyilvánvaló, hogy a fiú fülig szerelmes Tessa Graybe. Követte a tekintetével, bármerre járt, és azonnal megváltozott a hangja, ha vele beszélt. Cecily az édesanyjától hallotta egyszer, hogy a szomszéd fia úgy néz egy lányra, „mintha ő lenne az egyetlen csillag az égen”; Jem is pontosan így nézett Tessára.

Cecily nem akadt fönn ezen. Tessa kedves volt vele, bár kissé félneknek találta, és szüntelenül valamilyen könyvet bújt, éppen úgy, mint Will. Ha Jem ilyen lányra vágyott, ők ketten úgysem illettek volna össze – és minél több időt töltött el az Intézetben, annál

nyilvánvalóbb lett számára, milyen kínos helyzetet teremtett volna ez az egész Willlel. A bátyja vadul védelmezte Jemet, és folyamatosan azt leste volna, hogy Cecily nem bántja-e meg így vagy úgy. Nem – sokkal jobb volt hanyagolni ezt az egészet.

– Éppen arra gondoltam, hogy felnyalábolom Cecilyt, és megetetem a kacsákkal a Hyde Parkban. – Will félresöpörte átnedvesedett haját a homlokából, és megjutalmazta Jemet ritka mosolyai egyikével. – Segíthetnél.

– Sajnálatos módon egyelőre el kell halasztanod a testvérgyilkosságot. Gabriel Lightwood odalent vár, és van egy szavam a számodra. Két részből áll, és külön-külön mindegyik a kedvenceid közé tartozik.

– Vadbarom? – érdeklődött Will. – Sültbolond?

Jem elvigyorodott. – Démonhimlő – felelte.

Sophie egyik kezében a hosszú évek során szerzett rutinnal egyensúlyozott egy nagy ezüsttálcát, a másikkal pedig bekopogtatott Gideon Lightwood ajtaján.

Odabentről csoszogás hallatszott, és az ajtó kitérült. Gideon állt előtte nadrágban, nadrágtartóban, meg könyékig felgyűrt ujjú fehér ingben. A keze nedves volt, mintha éppen most túrt volna bele szintén nyirkos hajába. A lány szíve majd kiugrott a helyéből, de hűvös kifejezést erőltetett az arcára.

– Mr. Lightwood! – szólt. – Meghoztam a pogácsát, amit kért, és Bridget készített néhány szendvicset is.

Gideon hátralépett, hogy beengedje a lányt a helyiségbe. Ez is olyan volt, mint az Intézet többi szobája: nehéz, sötét bútorok, nagy baldachinos ágy, tágas kandalló és terebélyes ablakok, amelyekből itt éppen az udvarra nyílt kilátás. Sophie magán érezte a fiú

tekintetét, miközben átsietett a szobán, és letette a tálcát a kandaló előtt álló asztalra. Felegyenesedett, és kezét a köténye előtt összefonva a fiúra pillantott.

– Sophie... – kezdte.

– Mr. Lightwood! – vágott a szavába a szolgáló. – Szeretne még valami mást is?

A fiú félig felháborodottan, félig szomorúan nézett vissza rá. – Azt szeretném, ha Gideonnak szólítanál.

– Mondtam már. Nem szólíthatom a keresztnévén.

– Árnnyvadász vagyok, nem keresztnév. Nincs keresztnvem. Sophie, kérlek... – Gideon tett egy lépést a lány felé. – Mielőtt beköltöztem az Intézetbe, azt hittem, a legjobb úton járunk afelé, hogy barátok legyünk. Mégis hűvösen bánsz velem, amióta megérkeztem. – Sophie önkéntelenül is az arcához emelte a kezét. Eszébe jutott Teddy úrfi, régi munkaadójának borzalmas fia, aki időnként elkapta a sötét folyosókon, a falhoz szorította, a pruszlikja alá nyúlt, és a fülébe súgta, hogy a saját érdekében jobban teszi, ha barátságosan viselkedik vele. A lánynak még most is felfordult a gyomra a gondolatra.

– Sophie! – Gideon aggódalmasan húzta össze a szemöldökét. – Mi baj? Ha rosszat tettem veled, valamivel megbántottalak, csak áruld el, mi az, hogy jóvá tehessem...

– Semmi rosszat nem tett, és semmivel nem bántott meg. Ön úriember, én pedig szolgáló vagyok. Nincs köztünk helye bizalmaskodásnak. Kérem, ne hozzon kellemetlen helyzetbe, Mr. Lightwood!

Gideon félig már felemelte a kezét, most azonban újra leengedte. Olyan búvalbéleltnek tűnt, hogy Sophie-nak meglágyult a szíve. *Nekem mindenem odalehet, neki pedig nincs vesztenivalója*, emlékeztette magát a lány. Ezt mondogatta magának esténként, amikor

keskeny priccscén hevert, és a viharszínű szempár lebegett előtte. – Azt hittem, barátok vagyunk – mondta a fiú.

– Nem lehetek a barátja.

Gideon közelebb lépett. – Mi lenne, ha megkérnélek...

– Gideon! – Henry állt zihálva a nyitott ajtóban. Rettenetes zöld és narancssárga csíkos mellényeinek egyikét viselte. – Itt van az öcséd. A földszinten...

Gideonnak elkerekedett a szeme. – Itt van Gabriel?

– Igen. Apátokról ordítózik valamit, de nem hajlandó többet elárulni, amíg elő nem kerülsz te is. Gyere velem!

Gideon habozott, a tekintete Henryről a láthatatlanná válni igyekvő Sophie-ra siklott. – Én...

– Gyere, Gideon! – Henry ritkán csattant fel, de ha mégis, döbbenetes hatást ért el vele. – Gabriel csupa vér!

Gideon elsápadt, és az ajtó melletti fogason lógó kardjáért nyúlt. – Már indulok is.

Gabriel Lightwood közvetlenül az Intézet bejárata mellett a falnak dőlt. Zakót nem viselt, az ingét és a nadrágját vörös foltok borították. Az ajtó nyitva maradt, így Tessa láthatta a Lightwood család kocsiját a lépcső alján, rajta a lángokat ábrázoló címerpajzssal. Gabriel maga hajthatott vele az Intézethez.

– Gabriel! – Charlotte hangja olyan volt, mintha egy megvadult lovat igyekezne lecsillapítani. – Kérlek, mondd el, mi történt!

A magas, karcsú, vértől összetapadt hajú Gabriel megdörzsölte a szemét. A keze is véres volt. – Hol van a bátyám? Beszélnem kell a bátyámmal!

– Már jön is. Elküldtem érte Henryt, Cyril pedig befogja az Intézet kocsiját. Megsebesültél, Gabriel? Szükséged van iratzéra? –

Charlotte hangjából anyai aggodalom áradt, mintha a fiú soha nem meredt volna rá Benedict Lightwood széke mögül, és soha nem játszott volna össze az apjával, hogy elvegyék tőle az Intézetet.

– Ez rengeteg vér – szólta Tessa, és közelebb lépett. – Ugye nem mind a tiéd?

Gabriel ránézett. A lány most először látta úgy, hogy egyáltalán nem játssza meg magát. Csak döbbsent félelem és zavarodottság volt a szemében. – Nem... Az övéké...

– Az övéké? Kiké? – Gideon sietett le a lépcsőn, kivont karddal a jobb kezében. Henry és Jem is vele tartott, a sarkukban pedig Will és Cecily igyekezett lefelé. Jem riadtan torpant meg; Tessa egy pillanattal később döbbsent rá, hogy a fiú a menyasszonyi ruhájában látja. Jem szeme elkerekedett, de a többiek tovább száguldottak mellette lefelé, és magukkal sodorták, mint folyó a falevelet.

– Apa megsérült? – Gideon egy lépéssel az öccse előtt állt meg. – És te? – Két tenyere közé fogta Gabriel arcát, és maga felé fordította. Bár Gabriel magasabb volt, a tekintete elárulta, hogy ő a fiatalabbik testvér: látszott rajta a megkönnyebbülés, hogy végre előkerült a bátyja, de egyben a neheztelés is Gideon türelmetlensége miatt.

– Apa... – hebegte Gabriel. – Apa féreg.

Will kurtán felnevetett. Harci öltözetet viselt, és a haja izzadt halántékához tapadt, ami valószínűleg azt jelentette, hogy egyenesen az edzőteremből jött. Tessára rá sem nézett, de ezt a lány már megszokta. Will csak akkor fordult felé, ha muszáj volt. – Örömmel álapítom meg, hogy végre egyezik a véleményünk, Gabriel, de azért meglehetősen szokatlan módját választottad, hogy ezt bejelentsd.

Gideon neheztelő pillantást vetett Willre, majd az öccséhez fordult. – Ezt meg hogy érted, Gabriel? Mit csinált apa?

Gabriel megrázta a fejét. – Apa féreg – ismételte színtelen hangon.

– Tudom. Befeketítette a Lightwood nevet, és mind a kettőnknek hazudott. Szégyent hozott anyánkra, és felelős a haláláért. De nem kell nekünk is olyanná válnunk, mint ő.

Gabriel elhúzódott a bátyjától, és hirtelen dühödött vicsorra húzta a száját. – Nem figyelsz rám – mondta. – Féreggé változott. Féreggé. Egy rohadt nagy kígyószerű izévé. Amióta Mortmain nem küldi neki az orvosságot, egyre rosszabb állapotba kerül. Átváltozik. Korábban csak a karján voltak fekélyek, de lassan teljesen ellepik. A kezét, a nyakát, az a... az arcát. – Gabriel zöld szeme Willt kereste. – A himlő miatt, igaz? Te mindent tudsz róla, nem? Úgy tudom, afféle szakértő vagy.

– Azért nem kell úgy tenned, mintha én találtam volna fel – mondta Will. – Csak azért, mert elhittem, hogy létezik. Léteznek róla beszámolók... Régi történetek a könyvtárban...

– Démonhimlő? – kérdezte Cecily zavartan ráncolva a homlokát. – Will, miről beszél?

A fiú kinyitotta a száját, aztán alig észrevehetően elpirult. Tessa elfojtotta feltörni készülő mosolyát. Cecily most már hetek óta az Intézetben volt, de a jelenléte még mindig zavarta Willt. A fiú láthatólag nem tudta, hogyan viselkedjen a húgával, aki már nem az a kislány volt, akire emlékezett, és akinek a társaságát többször is nemkívánatosnak nyilvánította. Tessa azért azt is látta, hogy ugyanazzal az óvó szeretettel a tekintetében figyeli Cecilyt, amivel néha Jemet is szokta.

Annyi mindenesetre biztos volt, hogy Will a legkevésbé sem szeretné elmagyarázni Cecilynek, mi az a démonhimlő, és hogyan lehet elkapni. – Semmi olyasmiről, amit tudnod kéne – mormogta.

Gabriel tekintete Cecilyre vándorolt, és tátva maradt a szája a meglepetéstől. Tessa látta, ahogy megakad a szeme a lányon. Willék

szülei mind a ketten nagyon szép emberek lehettek, mert Cecily éppen olyan csinos volt, mint amilyen jóképű a bátyja. Mindkettejüknek feketén csillogott a hajuk, és egyforma, káprázatosan kék szemük volt. Cecily merészen állta Gabriel tekintetét. Nyilván azon gondolkodott, ki lehet ez a fiú, aki láthatólag nagyon nem kedvelte a bátyját.

– Apa meghalt? – Gideon hangja egyre élesebb lett. – Belehalt a démonhimlőbe?

– Nem halt bele – felelte Gabriel. – Átváltozott. A betegség átváltoztatta. Néhány héttel ezelőtt az egész háztartást elköltöztette Chiswickbe. Az istennek nem akarta elárulni, miért. Aztán pár napja bezárkózott a dolgozószobájába. Nem volt hajlandó kijönni, még enni sem. Ma reggel bementem hozzá, hogy felkeltem. Az ajtót kitépték a keretéből, és... valami nyálkás csík vezetett végig a folyosón. Követtem a földszintre, aztán tovább, ki a kertbe. – Körülnézett az előtérben. – Féreg lett belőle. Csak ezt akartam mondani.

– Gondolom, nem lehetne... – szakította meg a fiú szavait követő csendet Henry. – Hm, rátaposni?

Gabriel undorodva pillantott rá. – Átkutattam a kertet. Megtaláltam párat a szolgálók közül. És amikor azt mondom, hogy megtaláltam őket, pontosan így is értem. Darabokra szaggatták őket. – Nyelt egyet, és végignézett véres ruháin. – Hangot hallottam. Éles, visító hangot. Megfordultam, és láttam, hogy felém tart. Nagy, vak féreg volt, olyan, mint a legendák sárkányai. Kitátotta a száját, láttam a tűhegyes fogait. Megfordultam, és az istálló felé rohantam. Utánam kúszott, de felugrottam a kocsira, és kihajtottam a kapun. A féreg... Apám oda már nem követett. Azt hiszem, fél, hogy meglátják az emberek.

– Á! – szólt Henry. – Ezek szerint túl nagy hozzá, hogy rálépjünk.

– Nem szabadott volna elmenekülnöm. – Gabriel a bátyjára pillantott. – Meg kellett volna vetnem a lábam, és fel kellett volna vennem vele a harcot. Talán szót érthettem volna vele. Apáknak oda-bent kell lennie valahol.

– Másfelől viszont ketté is haraphatott volna – jegyezte meg Will.
– Ez, amit leírsz, a démonná alakulás, a himlő utolsó stádiuma.

– Will! – Charlotte felemelte a kezét. – Miért nem beszéltél erről?

– Nem titok, hogy a démonhimlőről szóló könyvek a könyvtárban vannak – felelte sértetten a fiú. – Én senkit nem akadályoztam meg benne, hogy elolvassa őket.

– Igen, de ha tudtad, hogy Benedict egy hatalmas kígyóvá alakul át, az ember azt gondolná, hogy legalább megemlíted – mondta Charlotte. – Csak úgy tájékoztatásképpen.

– Először is nem tudtam, hogy gigantikus féreggé fog változni. A démonhimlő utolsó stádiumában a betegből démon lesz. Bármilyen fajta lehetett volna. Másodszor is az átalakulási folyamat heteket vesz igénybe. Azt hittem, még Gabriel sem tud olyan okleveles balfék lenni, hogy ne vegye észre, és ne szóljon valakinek.

– És kinek szólt volna? – kérdezte Jem nem minden alap nélkül. Ahogy a beszélgetés folytatódott, közelebb húzódott Tessához. Egy-más mellett álltak, a kézfejük finoman összeért.

– A Klávénak. A postásnak. Nekünk. Bárkinek – felelte Will, ingerülten pillantva Gabrielre, akinek kezdett visszatérni a szín az arcába.

– Nem vagyok okleveles balfék! – jelentette ki dühödten.

– Az oklevél hiánya aligha bizonyíték az intelligenciára – mormogta Will.

– És mint említettem, apám az elmúlt egy hétben bezárkózott a dolgozószobájába...

– És te ebben nem találtál semmi különösét?

– Nem ismered apánkat – szólt közbe Gideon azon a színtelen hangon, amit általában akkor vett elő, ha nem úszhatta meg, hogy a családjáról beszéljen. Ismét az öccséhez fordult, a vállára tette a kezét, és olyan halkán szólt hozzá, hogy senki más nem hallotta.

Jem beleakasztotta a kisujját Tessáéba. Megszokott, kedves gesztus volt tőle, amihez a lány az elmúlt hónapokban annyira hozzászokott, hogy néha már gondolkodás nélkül nyújtotta a kezét, amikor Jem megállt mellette. – Ez a menyasszonyi ruhád? – kérdezte súgva a fiú.

Tessát a harci öltözékkel a kezében érkező Bridget mentette meg attól, hogy válaszolnia kelljen, meg Gideon, aki hirtelen körbenézett a többiekben, és megszólalt. – Chiswick! Oda kell mennünk. Gabrielnek és nekem mindenképpen, ha más nem is tart velünk.

– Egyedül akartok menni? – Tessa annyira meglepődött, hogy gondolkodás nélkül szólt közbe. – De miért nem hívtok mást is, hogy tartson veletek?

– A Klávé! – Will kék szeme izgatottan villant. – Nem akarja, hogy a Klávé megtudja, mi történt az apjukkal.

– Te akarnád a helyemben? – kérdezte hevesen Gabriel. – Ha a te családotban történt volna? – Elhúzta a száját. – Nem érdekes. Úgy-sincs róla fogalmad, mit jelent lojálisnak lenni valakihez.

– Gabriel! – torkolta le az öccsét Gideon. – Ne beszélj így Willel!

A fiatalabbik fivér meglepetten kapta fel a fejét, és Tessa meg is tudta érteni. Az Intézet többi lakójával együtt Gideon is hallott az átokról, ami miatt Will olyan gorombán és ellenségesen viselkedett mindenkivel, másnak azonban sosem beszéltek róla.

– Veletek megyünk. Hát persze hogy veletek megyünk! – Jem elengedte Tessa kezét, és előrelépett. – Gideon nagy szolgálatot tett nekünk. Nem felejtettük el, igaz, Charlotte?

– Hát persze hogy nem – felelte a nő. – Bridget, a ruhát...

– Kapóra jön, hogy én máris be vagyok öltözve – mondta Will, miközben Henry kibújt a kabátjából, és lecserélte a harci öltözet felsőjére meg egy fegyverövre. Jem ugyanígy tett, és az előtér hirtelen megtelt mozgással...

Charlotte halkán magyarázott valamit Henrynek, a keze közvetlenül a hasa fölött lebegett. Tessa elfordította a tekintetét az intim jelenetről, és két összedugott fejet pillantott meg: az egyik szőke volt, a másik fekete. Jem Will mellett állt, és az irónjával egy rúnát rajzolt a nyakára. Cecily összehúzott szemöldökkel figyelte a bátyját. – Kapóra jöhet, hogy én is be vagyok öltözve – közölte.

Will felkapta a fejét, mire Jem dühösen tiltakozni kezdett. – Szó sem lehet róla, Cecily!

– Nem tilthatod meg! – villant fel a lány szeme. – Megyek!

Will Henryre pillantott, aki bocsánatkérően vonta meg a vállát. – Joga van velünk tartani. Majdnem két hónapja tanul...

– De még gyerek!

– Tizenöt évesen te is ugyanezt művelted – jegyezte meg halkán Jem, mire Will visszafordult felé. Egy pillanatra mindenki, még Gabriel is, visszatartotta a lélegzetét. Jem állta a másik fiú tekintetét, és mint oly sokszor korábban is, Tessa úgy érezte, szavak nélkül beszélgetnek egymással.

Will felsóhajtott, és félig lehunyta a szemét. – Még a végén Tessa is jönni akar.

– Hát persze hogy megyek! – jelentette ki a lány. – Talán nem vagyok árnyvadász, de engem is kiképeztetek. Jem nem megy nélkülem.

– De a menyasszonyi ruhád van rajtad – tiltakozott Will.

– Hát most, hogy mindenki látta, úgysem mehetek ebben férjhez. Balszerencsét hoz, tudod.

Will mormogott valamit walesiül – senki sem értette, de a hangján hallatszott, hogy megadta magát. Tessa szája aggodalmas félmosolyra görbült. Az Intézet ajtaja kitérült, és őszi napfény árasztotta el az előteret. Cyril állt zihálva a küszöbön. – Készen áll a második kocsi – jelentette be. – Akkor ki jön?

*Josiah Wayland konzulnak
A Tanácstól*

Tisztelt Uram!

Mint nyilván tisztában van vele, konzuli megbízatása tíz év után a végéhez közeledik. Eljött az ideje, hogy kiválasszuk az utódját.

Ami bennünket illet, komolyan fontolgatjuk Charlotte Branwell (szül.: Fairchild) kinevezését. Kiváló munkát végzett a londoni Intézet élén, és úgy hisszük, Önnek sem lesz ellenvetése, mivel személyesen nevezte ki őt az édesapja halála után.

Mivel nagy becsben tartjuk a véleményét, hálásak lennénk, ha megosztaná velünk gondolatait a kérdésről.

*Öszinte tisztelettel:
Victor Whitelaw, inkvizítor
a Tanács nevében*

2

A győztes féreg

Bűn, örület és szenvedély:

Ebből áll a mese!

Edgar Allan Poe: *A győztes féreg* (Babits Mihály fordítása)

AHOGY AZ INTÉZET KOCSIJA BEGÖRDÜLT a chiswicki Lightwood-ház kapuján, Tessa alaposabban meg tudta nézni magának a helyet, mint amikor először járt itt az éjszaka közepén. Fákkal szegélyezett hosszú, kavicsos út vezetett egy hatalmas fehér házhoz, előtte körkörös felhajtóval. Maga az épület erősen emlékeztetett a szimmetrikus, markáns oszlopokkal ellátott klasszikus görög és római templomokra, amiket Tessa a könyveiben látott. A lépcső előtt egy kocsi állt, a kertben kavicsos ösvények hálózata szaladt szerteszét.

És ez a kert bizony gyönyörű volt. Még októberben is virágok sokasága nyílt benne – késői vörös rózsák, bronz- és narancsszínű, sárga és sötétarany krizantémok határolták a fák között kanyargó takaros gyalogutakat. Ahogy Henry megállította a kocsit, Tessa Jem segítségével kiszállt, és vízcsobogás hangja ütötte meg a fülét. Gyanította, hogy egy elterelt patak folyik át a kertben. Az egész hely gyönyörű

volt; Tessa alig hitte el, hogy Benedict itt rendezte ördögi bálját, pedig látta a házat megkerülő ösvényt, amelyiken aznap este végigment. A villa láthatólag újonnan épült szárnyához vezetett...

Gideon megállította mögöttük Lightwoodék kocsiját. Gabriel, Will és Cecily szállt ki belőle. A Herondale testvérek még akkor is egymással vitatkoztak, amikor Gideon lemászott a bakról. Will széles gesztusokkal kísértette a mondanivalóját. Cecily összeráncolt homlokkal meredt rá, dühös tekintete annyira hasonlóná tette a bátyjához, hogy más körülmények között egészen vicces látványt nyújtottak volna.

Gideon, aki sápadtabb volt, mint valaha, kivont karddal a kezében fordult körbe.

– Tatiana kocsija – közölte, amikor Jem és Tessa megállt mellette. A lépcső előtt nyitott ajtókkal álló jármű felé intett. – Nyilván úgy döntött, hogy eljön látogatóba.

– Hogy éppen most... – Gabriel dühösnek tűnt, de zöld szemén látszott, hogy rosszul van a félelemtől. Tatiana a nővérük volt, aki nemrég ment férjhez. A töviskoszorút ábrázoló címer a kocsiján nyilván a férje családjának címere lehetett, vélekedett Tessa. A csapat mozdulatlanul dermedve figyelte, ahogy Gabriel előhúzza hosszú szablyáját az övéből, és közelebb oson a kocsinhoz. Óvatosan benézett az ajtón, és hangosan elkáromkodta magát. – Csupa vér az ülés – mondta. – Meg ilyen trutymó. – A szablya hegyével megbökte a kocsijának kerekét; amikor visszahúzta, hosszú csíkban lógott le róla a bűzös nyálka.

Will előkapott egy szeráfpengét a kabátja alól, és felkiáltott. – Eremiel! – Ahogy a fegyver halvány, fehér csillagként ragyogott fel az őszi fényben, a fiú előbb északnak, majd délnek mutatott vele. –

A kert körülveszi a házat, egészen a folyóig ér – mondta. – Én már csak tudom. Egy éjjel végigkergettem itt Marbas démont. Akárhol is van Benedict, kétlem, hogy el akar menni a környékről. Azt kockáztatná, hogy meglátják.

– Mienk a ház nyugati oldala. Ti menjetez keletre – szolt Gabriel.

– Csak kiabáljatok, ha láttok valamit, és összegyűlünk.

Gabriel megtisztította a pengéjét az ösvény kövein, felállt, és követte a bátyját a ház sarkán túlra. Will a másik irányba indult Jemmel, Cecilyvel és Tessával a nyomában.

Will megállt a sarkon, és szokatlan látvány vagy hang után kutatva körülnézett a kertben. Egy pillanattal később intett a többieknek, hogy kövessék.

Ahogy továbbhaladtak, Tessa cipőjének sarka megbicsaklott egy laza kavicsból az egyik sövény tövében. Megbotlott, és bár azonnal visszanyerte az egyensúlyát, Will összehúzott szemöldökkel pillantott hátra. – Tessa! – szolt. Egy időben Tessnek szólította a lányt, de azok az idők már elmúltak. – Nem kellene velünk lenned. Nem készültél még fel. Várj inkább a kocsiban!

– Eszemben sincs! – jelentette ki önérzetesen Tessa.

Will Jem felé fordult, aki mintha egy mosolyt próbált volna leplezni. – A te menyasszonyod. Próbálj már meg a lelkére beszélni!

Jem, kezében a karddá alakítható sétabottal, a lány mellé lépett.

– Tessa, tedd meg a kedvemért, jó?

– Azt hiszed, nem tudok harcolni. – A lány elhúzódott, és farkaszemet nézett Jemmel. – Mert lány vagyok.

– Azért hiszem azt, hogy nem tudsz harcolni, mert menyasszonyi ruha van rajtad – felelte a fiú. – Ha ez vigasztal, szerintem ebben a cuccban Will sem tudna harcolni.

– Talán nem – szúrta közbe a másik fiú, akinek olyan éles volt a hallása, mint egy denevéré. – Viszont világszép menyasszony lenne belőlem.

Cecily felemelte a kezét, és a távolba mutatott. – Mi az?

Mindannyian odakapták a fejüket, és látták, hogy egy alak rohan feljük. Éppen a háta mögül sütött a nap, és amíg Tessa szeme hozzá nem szokott a fényhez, csak egy homályos foltot látott, ami aztán lassacskán egy futó lány alakját vette fel. A kalapja nem volt a fején, világosbarna haja lobogott a szélben. Magas volt, csontos, világos fuksziaszínű ruhája valaha elegáns lehetett, időközben azonban elszakadt, és vérrel kenődött össze. A lány sikítva közeledett feljük, aztán Will karjába vetette magát.

A fiú hátratántorodott, és kis híján még Eremielt is eldobta. – Tatiana...

Tessa nem volt benne biztos, hogy Will lökte-e el magától a lányt, vagy az húzódott hátrébb, mindenesetre gyorsan olyan távol kerültek egymástól, hogy Tessa most először szemügyre vehette Tatiana keskeny, szögletes arcát. A lány haja szőkés volt, mint Gideoné, a szeme zöld, mint Gabrielé, és talán még szépek is lehetett volna nevezni, ha nem vág olyan mogorva képet. Bár könnyek folytak az arcán, és erősen zihált, mégis volt benne valami színpadias. Mintha leginkább az foglalkoztatta volna, hogy mindenki őt figyeli – főleg Will.

– Egy óriási szörnyeteg! – A lány elsírta magát. – Valami vadállat... elragadta Rupertet a kocsiból, és magával vitte!

Will még távolabb húzódott. – Hogy érted azt, hogy magával vitte?

– Ott... ott... – mutatta a lány zokogva. – Elrángatta az olaszkertbe. Nem falta fel Rupertet, de végigvonszolta az ösvényen.

Akárhogy sikítottam, nem tette le. – Újabb hullámban törtek elő a szeméből a könnyek.

– Sikítottál – bólintott Will. – Más nem csináltál?

– Sikítottam, ahogy a torkomon kifért – felelte sértődötten Tatiana. Végleg elhúzódott Willtől, és fancsalin mérte végig zöld szemével. – Látom, semmivel sem lettél kedvesebb, mint voltál. – Tessára, Cecilyre és Jemre siklott a tekintete. – Mr. Carstairs – szólt mereven, mintha egy kerti partin találkoztak volna. Összehúzott szemmel nézett Cecilyre. – Te pedig...

– Ó, az Angyal szerelmére! – Will otthagya a lányt. Jem rámosolygott Tessára és követte a fiút.

– Te csakis Will húga lehetsz – mondta Tatiana Cecilynek, ahogy a fiúk eltűntek a távolban. Tessát levegőnek nézte.

Cecily hitetlenkedve nézett rá. – Az vagyok, bár nemigen értem, miért fontos ez. Tessa... jössz?

– Jövök! – Tessa a lány után sietett. Hiába nem akarta Will és Jem, hogy velük tartson, képtelen lett volna tétlenül nézni, hogy a két fiú egyedül száll szembe a veszéllyel. Egy pillanattal később Tatiana kelletlen lépteit hallotta a háta mögött az ösvényen.

Távolodtak a háztól, és a kertnek a magas ösvények mögötti, gondosan nyírt része felé tartottak. A messzeségben egy kupolás üvegházon napfény csillant. Szép őszi nap volt: az élénk szél levelek illatát hozta magával. Tessa zörgő hangot hallott a háta mögül, és visszaneézett a házra. A magasba emelkedő sima fehér homlokzatot csak az erkélyek íve törte meg.

– Will – suttogetta. A fiú Tessa ujjai után nyúlt, lefejtette őket a nyakáról, aztán lehúzta a kesztyűjét, ami a maszk és Jessie hajtűi mellett végezte a földön. Will félrehúzta a saját álarcát, majd

félresöpörte nyirkos haját a homlokából. A maszk alsó pereme halvány sebhelyszerű nyomot hagyott a bőrén; Tessa odanyúlt volna, hogy megérintse, de a fiú óvatosan elkapta a kezét.

– Nem – szólt. – Hadd érintselek meg először én. Olyan régóta...

Tessa elvörösödve kapta el a tekintetét a házról, igyekeztén elkergetni az emlékeket. A csapat egy nyíláshoz érkezett a sövényben a jobb oldalon. Mögötte tisztán látszott a zöld növényzettel körülvett olaszkert. Mindenfelé klasszikus hősök és legendabéli alakok szobrai sorakoztak benne. A középben álló szökőkútban Vénusz egy urnából öntötte a vizet, a sugárban szertesztét vezető utak mentén pedig nagy államférfiak és történetírók – Caesar, Hérodotosz, Thuküdidész – meredtek egymásra üres tekintettel. A költők és a drámaírók sem hiányoztak. Tessa elsietett Arisztotelész, Ovidius, Homérosz – a költő szemén kőálarc jelezte vakságát –, Vergilius és Szophoklész mellett, amikor velőtrázó sikoly hasított a levegőbe.

A lány megpördült. Néhány méterrel lemaradva Tatiana kidülledő szemekkel, dermedten állt. Tessa visszafutott hozzá, de Tatiana ellökte magától, mintha egy pillanatra elfelejtette volna, ki ő. – Rupert! – nyögte maga elé meredve. Tessa követte a tekintetét, és egy férfi csizmáját pillantotta meg, ahogy a sövény alól kandikál kifelé. Egy másodpercig azt hitte, hogy a férfi öntudatlanul fekszik a földön, és a teste többi részét elrejtí a növényzet. Ahogy azonban közelebb hajolt, kiderült, hogy a lábbelin kívül nincs ott más, csak egy csizmaszárból kiálló jókora, megrágott, véres húsdarab.

– Egy tizenkét méter hosszú kukac? – morogta Will Jemnek, ahogy a hangtalan rúnáknak köszönhetően teljes csendben siettek végig az

olaszkert kavicsos ösvényein. – Gondolj bele, mekkora halat foghatnánk egy ilyennel.

Jemnek megrándult a szája. – Nem vicces ám.

– Egy kicsit az.

– Ennek nem lehet kukacos viccekkel elvenni az élet, Will. Gabriel és Gideon apjáról beszélünk.

– Nem csak róla. Azért kergetjük végig egy díszes szoborkerten, mert féreggé változott.

– Féregdémonná – bólított Jem, aztán megállt, hogy óvatosan kilessen egy sövény mögül. – Egy nagy kígyóvá. Így már kordában tudod tartani a hülye vicceidet?

– Voltak idők, amikor egészen jól szórakoztál a hülye vicceimen – sóhajtotta Will.

– Will...

Jemet dermesztően hangos kiáltás szakította félbe. A két fiú éppen időben fordult sarkon ahhoz, hogy lássa, amint Tatiana Blackthorn Tessa karjaiba dől. A lány elkapta, Cecily pedig a sövényben lévő rés felé indult, gyakorlott árnyvadász könnyedségével kapva elő a szeráfpengét az övéből. Will nem hallotta, mit mond, de a fegyver felragyogott, és megvilágította a húga arcát. A fiúnak hirtelen görcsbe rántotta a gyomrát a rettegés.

Jemmel a sarkában futásnak eredt. Tatiana tehetetlenül lógott Tessa karjában, és eltorzult arccal sikította. – Rupert! Rupert!

Tessa küszködött a lány súlya alatt; Will szeretett volna megállni, hogy segítsen neki, de Jem megelőzte, és ez így is volt rendjén. Mégiscsak ő jegyezte el Tessát.

Will kényszerítette magát, hogy a hűgára figyeljen inkább, aki fel-emelt karddal lépett át Rupert Blackthorn förtelmes maradványain, és a sövényben lévő járat felé tartott.

– Cecily! – kiáltotta kétségbeesetten Will. A lány megfordult...

Aztán felrobbant a világ. Föld és sár fröccsent az ég felé, és betértette, akár a jégeső. A gejzír közepén hatalmas, szürkésfehér vak kígyó tekergett. A halott hús színe, gondolta Will. A démon testéből áradó bűz a temetők szagára emlékeztetett. Tatiana megint sikított, minden erő elszállt a testéből, és magával rántotta Tessát a földre. A féreg ide-oda dobálta magát, hogy kiszabaduljon a földből. Kinyitotta a száját, ami nem is annyira száj volt, mint inkább a fejét kettészelő óriási hasíték fehér, cápaszerű fogakkal. A lény torkából hangos, vad sziszegés tört elő.

– Állj! – kiáltotta Cecily. Maga elé tartotta a ragyogó szeráfpengét; félelemnek nyoma sem látszott rajta. – Hátrébb, te átkozott teremtmény!

A féreg lecsapott a lányra. Cecily a karddal a kezében megvetette a lábát, ám ahogy a hatalmas állkapcsok közeledtek felé, Will odaugrott, és félrelökte az útból. Együtt gördültek bele egy sövénybe, éppen amikor a szörnyeteg feje a földnek ütközött, jókora gödröt hagyva benne.

– Will! – Cecily távolabb húzódott a bátyjától, de elkésett. Szeráfpengéje vörös sebet égetett a fiú alkarjába. A lánynak kéken izzott a szeme. – Erre nem volt semmi szükség.

– Nem vagy kiképezve! – kiáltotta Will szinte magán kívül a dühtől és a félelemtől. – Megöleted magad! Maradj ott, ahol vagy! – A lány fegyveréért nyúlt, de az elrántotta előle, és talpra ugrott. Egy pillanattal később a féreg nyitott szája ismét lecsapott. Will saját kardja méterekre tőlük hevert a földön, ahol eldobta, amikor a húga megmentésére sietett. Most oldalt vetette magát, éppen hogy csak kitérve az állkapcsok útjából, amikor hirtelen Jem jelent meg karddá alakított sétabotjával. Meglendítette a pengét, és keményen

a lény oldalába döfte. A démon torkából pokoli sikoly tört elő, hátrahőkölt, a testéből fekete vér spriccelt, végül pedig eltűnt egy hosszú sövény mögött.

Will megpördült. Alig látta Cecilyt a fekete vérrel és sárral borított Jemtől, aki a lány és Benedict közé állt. Jem mögött Tessa az ölébe vonta Tatianát, a két lány szoknyája összekeveredett egymással. Tatiana harsány rózsaszínje elvegyült Tessa menyasszonyi ruhájának bepiszkolódott aranyárnyalatával.

Tessa az ájult lány fölé hajolt, mintha meg akarná óvni őt az apja látványától, így a démonvér nagyrészt az ő hajára és testére fröccsent. Ahogy felnézett, sápadt volt az arca. Tekintete találkozott Willével.

Egy pillanatra eltűnt a kert, a zaj, a vér meg a démon szaga, és a fiú kettesben maradt a néma csöndben Tessával. Oda akart futni, hogy a karjába vehesse és megóvhassa.

Csakhogy mindez már Jem dolga volt, nem az övé. Nem az övé.

A pillanat elmúlt, Tessa pedig máris két lábon állt, minden erejét összeszedve felrángatta a földről Tatianát, és a félig öntudatlan, alélt lány karját átvette a vállán.

– El kell vinned innen, különben vége. – Will tekintete a kertet fürkészte. – Nem kapott kiképzést.

Tessa szája ismerős, makacs csíkká préselődött össze. – Nem áll szándékomban itt hagyni benneteket.

Cecily elborzadt. – Ugye nem gondolod... Nem fogná magát vissza a démon? Mégiscsak a lányáról van szó. Ha... ha maradt benne valami apai érzés....

– A vejét is megette, Cecy! – csattant fel Will. – Tessa, vidd el Tatianát, ha meg akarod menteni az életét. És maradj vele a háznál. Katasztrofális következményekkel járna, ha egyszer csak vissz rohanna ide.

– Köszönöm, Will! – mormogta Jem, ahogy Tessa, amelyen gyorsan csak tudta, elvonszolta a botladozó lányt. Will szívébe mint ha tört döftek volna. Ahányszor csak tett valamit, hogy megvédje Tessát, Jem azt hitte, az ő kedvéért teszi, nem saját maga miatt. És Will mindig azt kívánta, bár valóban így is lenne. Minden egyes tördöfésnek megvolt a maga neve. Bűntudat. Szégyen. Szerelem.

Cecily sikított. Egy árnyék takarta el a napot, és a sövény szétrobbant Will előtt. A fiú hirtelen a féreg sötétvörös torkába bámult. A hatalmas fogakról kötélnyi nyálcsíkok lógtak. Will a kardjához kapott, de a féreg máris visszahúzódott egy törrel a nyakában. Willnek hátra sem kellett fordulnia; azonnal felismerte Jem fegyverét. Hallotta, ahogy parabataia figyelmeztetőleg rákiált, amikor a féreg ismét támadott. A fiú felfelé döfött a kardjával, és alulról találta el a lény állkapcsát. Benedict fogai közül vér buggyant elő, a cseppek sziszegve hullottak Will ruhájára. Valami eltalálta a fiú térdhajlátát; a váratlan ütéstől elterült a fűben, válla keményen vágódott a földnek.

Köhögött, ahogy a tüdejéből kiszorult a levegő. A féreg vékony, gyűrűs farka a lábai köré tekeredett. Ahogy rúgkapált, Will csillagokat látott, de Jem feszült arcát és a kék eget is észlelte maga fölött. Benedict szorítása veszített az erejéből, így Willnek sikerült odébb gurulnia, és feltérdelnie. Gideon és Gabriel rohanvást közeledett az ösvényen. Gabriel egy íjat tartott a kezében, amit futás közben ajzott fel újra. Will némi meglepetéssel konstataálta, hogy a fiú az imént meglőtte a saját apját, hogy megmentse az ő életét.

A féreg hátrafelé araszolt, Will hóna alá pedig gondos kezek nyúltak, hogy talpra segítsék. Jem. Parabataia sétabotkardjával a kezében maga elé meredt. A féregdémon láthatólag rettenetes fájdalmak között vonaglott, hullámozva dobálta ide-oda hatalmas, vak fejét,

vergődésével gyökerestől tépve ki a növényeket. Levelek repültek a magasba, az árnyvadászok kis csapatát fojtogatta a levegőben szálló por. Will hallotta Cecily köhögését, és nagyon szeretett volna ráparancsolni a hűgára, hogy azonnal fusson vissza a házhoz, de tudta, hogy úgysem engedelmeskedne.

A féreg addig dobálta magát, amíg végül sikerült kiszabadítania a kardot az állából. A fekete démonvértől ragacos fegyver csörömpölve hullott a rózsabokrok közé. A féreg hátrafelé csúszott, nyálkát és vért hagyva maga után. Gideon elfintorodott, aztán a földön heverő kardhoz ugrott, és kesztyűs kezével felkapta a földről.

Benedict hirtelen felágaskodott, akár egy kobra, nyitott szájából csöpögött a nyál. Gideon felemelte a hatalmas test mellett lehetetlenül kicsinek tűnő fegyvert.

– Gideon! – Gabriel sápadtan húzta fel az íját. Will félreugrott, ahogy egy nyílvesző elsüvített mellette, és a lény testébe fúródott. Benedict felhördült, megfordult, és elképesztő sebességgel kigyózott el. Ahogy távoldott, a farka rácsavarodott az egyik szoborra, és olyan erővel szorította meg, hogy az porrá tört, és a kiszáradt medencébe hullott.

– Az Angyalra, ez összezúzta Szophoklészt! – jegyezte meg Will, ahogy a féreg eltűnt egy görög templomra emlékeztető nagy építmény mögött. – Hát manapság már senki sem tiszteli a klasszikusokat?

Gabriel zihálva engedte le az íját. – Te hülye! – förmedt rá durván a bátyjára. – Mégis hogy jutott eszedbe így nekirontani apánknak?

Gideon megpördült, és véres kardjával Gabriel felé bökött. – Ez a lény már nem az apánk. Ha ezt nem vagy hajlandó elfogadni...

– Meglőttem egy nyíllal – kiáltotta a fiatalabbik testvér. – Mit akarsz még tőlem, Gideon?

Gideon megrázta a fejét, mintha undorodna az öccsétől. Még Will is együtt érzett Gabriellel, bár ki nem állhatta a fiút. Mégiscsak meglőtte a férget.

– Üldözőbe kell vennünk – mondta Gideon. – A mögött a pavilon mögött tűnt el.

– A mi mögött? – kérdezte Will.

– A pavilon mögött, Will – felelte Jem. – Díszes kerti épület. Felteszem, nincs benne semmi.

Gideon megrázta a fejét. – Csak egy fal az egész, semmi más. Ha mi ketten az egyik oldalról kerüljük meg, te és James pedig a másiktól...

– Cecily, mit csinálsz? – vágott Gideon szavába Will. Tudta, hogy úgy beszél, mint egy szórakozott szülő, de nem érdekelt. Cecily visszadugta a kardját az övébe, és elkezdett felfelé kapaszkodni az egyik kis tiszafára az első sövény sor mögött. – Nem éppen ez a legjobb alkalom fára mászni.

A lány dühösen pillantott rá, fekete haja az arcába hullott. Kinyitotta a száját, hogy válaszoljon, mielőtt azonban megszólalhatott volna, irtózatos dübörgés hallatszott, mintha a föld indult volna meg, a pavilon pedig darabjaira robbant. A féreg, mint egy elszabadult gyorsvonat, ijesztő sebességgel indult meg feléjük.

Mire a Lightwood-ház elé értek, Tessának sajgott a nyaka és a háta. A nehéz menyasszonyi ruha alatt szorosan tapadt a testére a fűző, és a zokogó Tatiana súlya fájdalmasan húzta a bal vállát.

Amikor észrevette a kocsikat, megkönnyebbült, de el is csodálkozott egyben. A ház előtti udvar továbbra is békés látványt nyújtott – a kocsik pontosan ott álltak, ahol hagyták őket, a lovak a fűvet majszolták, sehol nyoma sem látszott a hátul zajló eseményeknek.

Miután hol támogatva, hol vonszolva a másik lányt, Tessa eljutott az első kocsig, felrántotta az ajtót, és besegítette a Lightwood fiúk nővérét. Elfintorodott, ahogy Tatiana éles körmei a vállába vájtak, miközben szoknyáját rendezgetve elhelyezkedett az ülésen.

– Ó, istenem! – nyöszörögte Tatiana. – Micsoda szégyen, micsoda rettenetes szégyen! A Klávé meg fogja tudni, mi történt apámmal. A fenébe is, hát nem tudott egy pillanatig sem rám gondolni?

Tessa pislantott egyet. – Az a valami... Nem hiszem, hogy bárkire is képes lenne gondolni, Mrs. Blackthorn.

Tatiana kábán nézett rá, és Tessa egy pillanatra elszégyellte magát, amiért annyira neheztelt rá. Rosszul esett neki, hogy elküldték a kertből, ahol talán segíthetett volna – de Tatiana a saját szemével látta az imént, ahogy a saját apja széttépi a férjét. Több együttérzést érdemelt volna, mint amennyit Tessa képes volt kipréselni magából.

Azért próbált gyengédebben szólni a lányhoz. – Tudom, hogy szörnyű sokk érte. Ha lefeküdné...

– Nagyon magas vagy – mondta Tatiana. – Nem panaszkodnak miatta a férfiak?

Tessa rámeredt.

– És menyasszonynak öltöztél – folytatta a másik lány. – Elég furcsa, nem? A harci öltözet megfelelőbbnek tűnik egy ilyen feladathoz. Értem, hogy nem áll jól, és a szükség nagy úr, de...

Hirtelen hangos csattanás hallatszott. Tessa ellépett a kocsitól, és körülnézett. A hang a házból jött. *Henry*, gondolta a lány. A férfi egyedül ment be a házba. Persze a lény a kertben tombolt, de ez azért mégiscsak Benedict háza volt. A lánynak eszébe jutott a bálterem, ami démonokkal volt tele, amikor legutóbb itt járt. Két kézzel felgyűrte a szoknyáját. – Maradjon itt, Mrs. Blackthorn – szólt. – Ki kell derítenem, mi okozta a zajt.

– Ne! – Tatiana azonnal felült. – Ne hagyj itt!

– Sajnálom. – Tessa a fejét rázva hátrált el. – Muszáj. Kérem, maradjon a kocsiban.

Tatiana utánakiáltott valamit, de Tessa már a lépcsőn futott felfelé. Belökte a bejárati ajtót, és a grandiózus előtérben találta magát, ahol a padlót sakktáblaként egymást váltó fekete és fehér márványlapok alkották. A mennyezetről hatalmas csillár lógott alá, bár egyetlen gyertya sem égett benne. A helyiséget egyedül az ablakokon beáradó fény világította meg. Kicsit távolabb impozáns lépcső vezetett felfelé. – Henry! – kiáltotta Tessa. – Hol vagy, Henry?

Válaszul hangos rivallás és újabb csattanás hangzott az emeletről. Tessa felrohant a lépcsőn, de megbotlott, ahogy a cipője beleakadt a ruhája szegélyébe, és hosszan végighasította a varrást. Türelmetlenül félrerántotta az útból a szoknyát, és futott tovább egy hosszú folyosón, aminek kékre festett falain aranykeretbe foglalt rézkarcok lógtak. Végül egy kétszárnyú ajtón át egy szobába jutott.

Minden kétséget kizáróan egy férfi könyvtára vagy dolgozószobája volt: a függönyök nehéz, sötét szövetből készültek, a falakon nagy hadihajókat ábrázoló olajfestmények lógtak. A díszes, zöld tapétát furcsa, sötét foltok tarkították elszórtan. A helyiséget belengő szokatlan szag a Temze partjára emlékeztetett, ahol különös dolgok rohadtak a gyenge fényben. Mindezt a vér fémes aromája egészítette ki. Egy könyvszekrény felborult, üvegszilánkok és törött fadarabok borították a padlót. Mellette a perzsaszőnyegen Henry birkózott egy sűrű bőrű és kétségbeejtően sokkarú valamivel. A férfi hangosan kiabált, és rugdalózott hosszú lábaival, a lény pedig – nyilvánvalóan egy démon – a ruháját karmolta, és farkasszerű pofájával az arca felé mart.

Tessa körülnézett, felkapta a piszkavasat az üres kandalló mellől, és támadásba lendült. Próbálta észben tartani Gideon hosszas, alapos előadásait a távolság felméréséről, a sebességről meg a fegyver kézben tartásáról, végül azonban a puszta ösztönei vezették, amikor a hosszú acélrudat a lény testébe döfte ott, ahol egy valódi, földi állat mellkasa lett volna.

Valami roppant, ahogy a piszkavas a démon húsába hatolt. A lény felvonyított, mint egy kutya, és legördült Henryről. A piszkavas a földön koppant. A szétfröccsenő fekete vér füst és rothadás bűzével töltötte meg a szobát. Tessa hátratántorodott, cipője sarka beleakadt szoknyája rongyos szegélyébe, és elterült a földön. Henry a démon mellé kúszott, és az orra alatt átkozódva elvágta a torkát rúnáktól ragyogó törével. A lény hörögve felüvöltött, és labdává gömbölyödött, mint az összegyűrt papír.

A férfi talpra ugrott, vörös haja összetapadt a démonvértől. Harci öltözéke elszakadt, a vállán tátongó sebből vörös folyadék szivárgott. – Tessa! – kiáltotta, majd a lány mellett termett, és talpra segítette. – Az Angyalra, mi aztán jó kis páros vagyunk – jegyezte meg a maga szomorkás stílusában. Félve mérte végig Tessát. – Nem sérültél meg, ugye?

A lány végignézett magán, és tudta, miért aggódik érte Henry. A ruháját átítatta a démonvér, az alkarján pedig csúnya vágás húzódott, ahol rázuhant a törött üvegre. Nem igazán fáj, de szivárgott belőle a vér. – Semmi baj – felelte. – Mi történt, Henry? Mi volt ez a valami, és mit kerestek itt?

– Testördémon. Átkutattam Benedict íróasztalát, és odébb tolhattam vagy megérintettem valamit, ami felébresztette. Fekete füst gomolygott elő a fiókból, és ez lett belőle. Rám támadt...

– És megkarmolt – bólított aggodalmasan Tessa. – Vérzel...

– Nem, azt magamnak okoztam. Ráestem a törömre – helyesbített zavartan Henry, és elővette az irónt az övéből. – Ne szólj Charlotte-nak.

A lány majdnem elmosolyodott, de aztán eszébe jutott, mi zajlik odakint, átrohant a szobán, és félrerántotta a függönyt. Sajnos az ablak az épület rossz oldalára nyílt, így nem láthatta az olaszkertet. Zöld sövény és a tél közeledtével lassan barnába forduló sima pázsit nyújtózott előtte. – Mennem kell – mondta. – Will, Jem és Cecily a féreggel harcol, ami megölte Tatiana Blackthorn férjét. Úgy kellett visszatárogatnom a kocsihoz, majdnem elájult.

Csend lett. Aztán: – Tessa – szólt Henry különös hangon. A lány odakapta a fejét. Henry éppen egy iratzét rajzolt volna a karjára, de mozdulatlaná merevedett, és a falat bámulta, ahol Tessa korábban csak egy csomó foltot vélt felfedezni. Most már látta, hogy nem csak véletlenszerű pecsétek kenődtek el itt-ott. Alvadt fekete vérrrel írt harminccentis betűk sorakoztak a tapétán.

A POKOLI SZERKEZETEK KÖNYÖRTELENEK.

A POKOLI SZERKEZETEK KÉRLELHETETLENEK.

A POKOLI SZERKEZETEK SZÁMOLATLANOK.

A POKOLI SZERKEZETEK SOHA NEM FOGYNAK EL.

Legalul az utolsó mondatot már alig lehetett elolvasni. Mintha már nem lett volna ura a kezének, aki írta. Tessa elképzelte az önkéntes fogságba vonuló Benedictet, amint lassan elvesztette az eszét, miközben átalakult, és saját, lassan démonivá váló vérével a falra mázolta a szavakat.

A féreg támadott – Will pedig előrevetette magát, alig kerülve el a csattogó állkapcsokat. Fél térdre emelkedett, aztán talpra ugrott, és végigfutott a lény mellett egészen a csapkodó farkig. Ott megfordult, és látta, hogy a démon kobraként ágaskodik Gideon és Gabriel fölé – bár meglepő módon mozdulatlanra dermedt, és csak sziszegett, nem támadott. Vajon felismerte a gyerekeit? Érzett valamit irántuk? Lehetetlen volt megállapítani.

Cecily a tiszafa egyik alsó ágán kapaszkodott. Will remélte, hogy megjön az esze, és ott is marad. Jem felé fordult, és felemelte a kezét, hogy parabataia biztosan észrevegye. Rég kidolgoztak egy jelrendszert, amivel szükség esetén kommunikálhattak csata közben, ha nem hallották egymás hangját. Jem szeme megvillant, aztán Will felé dobta a botját. A fegyver tökéletes ívben szelte át a levegőt, Will elkapta, és megnyomta a markolat végét. A penge kipattant, a fiú pedig villámgyorsan lecsapott vele, könnyedén hasítva át a lény vastag bőrét. A féreg hátrahőkölt, és felüvöltött, ahogy Will újabb suhintása elválasztotta a farkát a testétől. Benedict vadul vonaglott, a sebéből fröccsenő démonvér beterítette Willt. Ő hangos kiáltással próbált elhajolni, de a fekete folyadék megégette a bőrét.

– Will! – Jem a parabataia felé rohant.

Gideon és Gabriel a féreg fejét kaszabolták, hogy magukra vonják a figyelmét. Miközben Will a maró démonvért törölgette a szeméből, Cecily leugrott a tiszafáról, és egyenesen a féreg hátán landolt.

Will döbbenetében elejtette a kardot. Soha nem történt még vele ilyesmi, egyetlenegyszer sem engedte el a fegyverét harc közben. Most azonban a kishúga kapaszkodott előtte elszántan egy démon hátán, mint a kutya szőréen lógó apró bolha. Bátyja döbbsen

tekintetétől kísérvé Cecily előrántott egy tört az övéből, és teljes erejéből a démon húsába döfte.

Mégis mit művel? Mintha egy ilyen kis tör megölhetne egy ekkora böhöncöt! – Will! Will! – kiáltotta barátja fülébe Jem. Will csak ekkor döbbsent rá, hogy hangosan is kimondta, amit gondolt. És az Angyalra, a féreg feje lassan Cecily felé fordult, hatalmas kitátott szájában vészjóslóan sorakoztak a fogai...

Cecily elengedte a tör markolatát, és oldalvást legördült a hatalmas testről. A démon állkapcsa egy hajszállal elkerülte, és saját teste körül csapódott össze. Fekete vér fröccsent, a féreg torkából iszonyatos üvöltés tört elő, és visszakapta a fejét. Hatalmas seb tátongott az oldalában, önnön húsa cafatokban lógott a fogairól. Will tekintetétől kísérvé Gabriel felemelte az íját, és kilőtt egy nyílvezzőt.

A lövedék zúgva ért célba a féreg egyik fekete szemében. A lény felágaskodott – aztán előrebillent a feje, összecsukslott, és semmivé foszlott, mint a démonok mindig, ha elillan belőlük az élet.

Will alig hallotta Gabriel leejtett íjának csattanását. Az összetaposott földet eláztatta a féreg testéből kiömlő vér. Cecily lassan felállt a terebélyes fekete folt közepén, jobb csuklója különös szögben hajlott meg.

Will észre sem vette, hogy rohanni kezd a lány irányába. Csak akkor tűnt fel neki, hogy mit csinál, amikor Jem megragadta és viszsztatartotta. Dühödten fordult vissza a parabatia felé. – A húgom...

– Az arcod – felelte Jem a körülményekhez képest figyelemreméltó nyugalommal. – Csupa démonvér vagy, William, és marja a bőrödöt. Muszáj kapnod egy iratzét, mielőtt visszafordíthatatlan lesz a kár.

– Engedj el! – erősködött Will. Próbált elhúzódni, de Jem hűvös keze szorosan tartotta a tarkójánál fogva, és a következő pillanatban

érezte az irón forró érintését a csuklóján, majd a fájdalom, amiről azt sem tudta, hogy érzi, kezdett alábbhagyni. Jem maga is felszisszent, ahogy elengedte; az ő ujjaira is jutott a démonvérből. Will bizonytalanul toporgott, de Jem elhessentette, és már oda is illesztette az irónt a saját kezéhez.

A pillanatnyi késedelem elegendő volt hozzá, hogy Gabriel előbb érjen oda Cecilyhez, mint Will. Kezével a lány állát tartotta, és zöld szemével az arcát mustrálta. Cecily csodálkozva nézett fel rá, amikor Will megérkezett, és megszorította a vállát.

– Hagyd békén a hűgomat! – förmedt rá Gabrielre, mire az összeszorított szájjal elhúzódott. Gideon is megjelent mellettük, és a két fivér együtt nézte, ahogy Will egyik kezével szorosán tartja Cecilyt, a másikkal pedig előveszi az irónját. Cecily villogó kék szemmel figyelte, ahogy a bátyja a nyaka egyik oldalára egy fekete iratzét, a másikra pedig egy mendelint rajzol. A haja kibomlott a kontyból, és most éppen olyan volt, mint a vad, rettenthetetlen lány, akire Will emlékezett.

– Megsérültél, csacsikám? – A szó kicsúszott a száján, mielőtt visszafoghatta volna magát. Szinte el is felejtette húga gyerekkori becenevét.

– Csacsikám? – visszhangozta hitetlenkedve a lány. – Egyáltalán nem sérültem meg.

– Azért ezt nem mondanám – felelte Will a lány csuklójára meg a kezét és arcát borító, az iratze hatására lassan összezáródó vágásokra mutatva. Olyan erővel ragadta magával az indulat, hogy meg sem hallotta a háta mögött Jem köhögését, pedig erre a hangra általában ugrott, mint szikra a száraz tűzifára. – Cecily, hogy tehetél...

– Ez volt az egyik legbátrabb cselekedet, amit valaha árnyvadásztól láttam – vágott a szavába Gabriel. Nem Willt nézte, hanem

Cecilyt, tekintetében csodálkozás keveredett valami mással. Mint mindenkinek rajta kívül, neki is sár és vér tapadt a hajába, de zöld szeme élénken csillogott. A lány elvörösödött. – Én csak...

Aztán elakadt a szava, és elkerekedett a szeme, ahogy a bátyja mögé nézett. Jem megint köhögött, és ezúttal már Will is meghal-
lotta. Éppen időben fordult meg, hogy lássa, amint parabataia térd-
re rogy a földön.